

NOVÝ DOMOV

Rozárka

Ellen Milesová

bambôok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Rozárka

Ellen Milesová

*Speciální poděkování mé drahé
odbornici na kočky Kristin Earhartové
za veškerou její pomoc.*

Kapitola 1

„Hej, Michale, počkej!“ Maruška Bártová, které všichni říkali Mája, se řítila po chodníku ve snaze dohonit svého staršího bratra.

Šlápla na brzdu své koloběžky a zpomalila, aby si mohla narovnat obrázek, který držela srolovaný pod paží. Přejela pohledem ulici před sebou. Zjišťovala, kde je její bratr. Jako obvykle byl daleko vpředu. Michal měl vždycky spoustu energie, dokonce i po dvouhodinovém běhání po basketbalovém hřišti.

Mája a Michal se vraceli domů z odpoledních kroužků v místním komunitním centru, kde pracoval jejich tatínek. Mája chodila na výtvarku a Míša hrál basket.

„Pohni sebou, hlemýždi,“ houkl Michal přes rameno. „Jestli se chceš ještě zastavit U Fouska, musíme si pospíšet.“ Když to Mája uslyšela, chytla řídítka a hned vyrazila.

Vždycky se těšila, že bude moct pozorovat zvířátka ve velikém okně místní veterinární ordinace U Fouska. Paní veterinářka Bera-
nová se často starala o zvířata, když jejich majitelé museli odjet pryč. Navíc spolupra-
covala s místním útulkem a snažila se pro opuštěná zvířata najít vhodné majitele. A ně-
kdy dokonce nechala Máju a Míšu, aby si se zvířátka pohráli.

Když Mája uviděla bratra, jak mizí za rohem cihlové budovy na konci bloku, ještě zrychlila.

O chvílku později i Mája zabočila u stejné budovy a prudce zabrzdila před oknem ve-
teriny. Mezi klecí se štěňaty neurčité rasy a přepravkou se siamskou kočkou tu měla pelíšek tři nejroztomilejší koťátka, jaká Mája kdy viděla. Koťata přivírala očka a protaho-
vala se, jako kdyby se právě probudila.

„Jé,“ vydechla Mája. „Jsou nádherná. Mu-
sejí být nová. Ještě jsem je tady neviděla.“
Dvě koťata byla mourovatá. Jedno mělo re-
zavé a krémové pruhy, druhé bylo šedobílé.

Ale nejroztomilejší bylo třetí kotě s jasně zelenýma očima. Bylo celé černé, jen pod bradou mělo chomáček bílých chloupků. „Podívej, jakou má krásnou náprsenku. Vypadá, jako by bylo vystrojené v obleku.“ Mája milovala černobílé kočky. „Kdyby bylo moje, říkala bych mu Oreo.“

„Fuj!“ Michal se na ni zašklebil. „Nikdy nepojmenovávej žádné zvíře po jídle. Nebudeš ho přece jíst, ne?“

Mája se na něj také zašklebila. Nerada to přiznávala, ale měl asi pravdu.

„A navíc,“ pokračoval Míša, „víš, že maminka nám žádné zvíře stejně nedovolí. A kdyby náhodou jo, já bych určitě chtěl psa.“ Ukázal na bílé štěně, které mělo kolem jednoho ze svých tmavě hnědých očí karamelově zbarvenou skvrnu.

„Ani náhodou!“ odsekla Mája. „Jestli někdy budeme mít nějakého domácího mazlíčka, rozhodně to bude kočka.“ Nemohla dopustit, aby jejich zvíře vybíral Michal jen proto, že byl o dva roky starší. Kočky byly

podle ní mnohem lepší než psi. Můžou se vám na klíně stočit do klubička, nepotřebují denně venčit a hlavně krásně předou. Mája vždycky chtěla kočku. Prostě ji musí mít!

Štěňátko, které se líbilo Míšovi, bylo sice roztomilé, ale černé koťátko bylo ještě roztomilejší. Když zívlo, vystrčilo z tlamičky jasně růžový jazýček a Mája uviděla jeho malé – a pěkně špičaté – bílé zoubky.

Ostré zoubky jí připomněly, že domácí kočky jsou příbuzné s velkými kočkovitými šelmami, které žijí ve volné přírodě. Mája si totiž strašně ráda četla o lvech, jaguárech, tygrech a leopardech. Všechny její školní referáty byly o velkých kočkách, třeba o tom, jak rychle dokážou běžet a jak daleko doskočí. Celou spodní polici knihovny ve svém pokojíčku měla plnou knih o zvířatech.

Černé kotě se dobatolilo k oknu. „Jé, ty jsi ale sladoučký!“ zvolala Mája.

V tu chvíli se ve dveřích ordinace objevila paní doktorka Beranová. Když uviděla Máju a Míšu, jak nakukují dovnitř, zamávala jim.

Mája si nervózně skousla dolní ret. Tak moc si chtěla jedno z kořátek pochovat. Ne, vlastně si strašně moc chtěla odnést to černé kotě domů. Ale věděla, že její bratr má pravdu. Maminka jim žádné zvíře nedovolí, rozhodně ne v jejich maličkém bytě s maličkým dvorkem. Maminka totiž byla přesvědčená, že zvířata potřebují hodně prostoru, aby mohla růst a poznávat svět. Když byla sama malá, měli psy i kočky, jenže vyrůstala na venkově, ve velkém domě s rozlehlou zahradou.

„Tak pojd'. Maminka bude brzo odcházet.“ Michal zatahal Máju za tričko. „Schválně, kdo bude doma dřív!“ Míša vyrazil tak rychle, že si Mája ani nestihla strčit obrázek zpátky do podpaží. Naposledy se ohlédla za černým kořátkem a pak vyrazila za bratrem. Dohodila ho na rohu ulice, kde Míša musel čekat na přechodu na zelenou. Rozhlédli se na obě strany a převedli koloběžky na druhou stranu ulice (bylo to jejich rodinné pravidlo). Jakmile byli na chodníku, naskočili zase na koloběžky a rozjeli se k jejich domu na konci

ulice. „Remíza!“ křikl Míša a smykem zabrzdil.

Děti prošly brankou s koloběžkami v ruce a stoupaly po širokých schodech, které vedly ke vstupním dveřím jejich hnědého zděného domu. V půli cesty se Mája náhle zastavila. „Počkej, Míšo,“ sykla. „Slyšel jsi to?“

„Slyšel co?“ zeptal se její bratr.

Mája pozorně naslouchala. „Mňoukání,“ zašeptala. Očima sjela k popelnicím, které stály podél jedné strany jejich domu. Pohledem prozkoumala maminkiny záhonky i květináče. Zadívala se na ulici lemovanou stromy, viděla auta zaparkovaná u obrubníku, lidi venčící psy, dívku na kole a nějakého tatínka, který před sebou tlačil kočárek. Viděla všechno možné, ale žádnou kočku. Odkud to mňoukání tedy šlo?

„Nic to nebylo. Jen se ti to zdálo,“ ušklíbl se Michal. „Jsi takový blázen do koček, že asi ještě pořád slyšíš ta kořata od Fouska.“

„Ne, určitě jsem slyšela kočičí mňoukání,“ mračila se Mája. „A znělo smutně.“

„No tak, pojď už, Májo.“ Michal znovu vyrazil vzhůru po schodech. „To ty budeš smutná, jestli nestihneš maminku, než odejde do práce.“

Mája se naposledy podívala dolů na ulici a povzdechla si. Míša měl pravdu. Když si teď nepospíší, nestihne maminku. A to by vážně nerada. Jejich maminka Julie pracovala v květinářství o pár bloků dál. Dva-krát v týdnu chodila na večerní směnu a byla v práci až do zavírací doby. Pak ještě musela připravit řezané květiny a doplnit zásoby na další den. Obyčejně se nevracela domů před desátou, takže během takových večerů velel u nich doma tatínek.

Mája vešla do domu a na chodbě postavila svou koloběžku hned vedle bratrovy pod věšák. Slyšela, že se Míša už doma baví s maminkou. Také si s ní chtěla ještě popovídat, ale než vešla dovnitř, přešla po špičkách zpátky ke starým dřevěným vchodovým dveřím a vyklonila se ven. Aha! Tamhle! Zahlédla, jak se vedle popelnice mihlo něco barevného. Bylo

to bílé? Nebo možná rezavé? Nebyla si jistá, ale určitě něco viděla.

„Májo!“ zavolala maminka. „Májo, kde jsi?“

Mája zaváhala. Pak pomalu zavřela dveře. Nejdřív pozdraví maminku a pak se rozhodne, co udělá. Zatím ten zvláštní objev venku bude jejím tajemstvím.